

for hele den tilkaldte Kreds af praktisk erfarne Mænd og Kvinder den Aften og afgav den Erklæring: Vi ville ikke paa nogen Maade og kunne ikke blive paa vore Pladser, hvis man absolut berøver os Adgang til legemlig Revselse. De foretrak, at det blev lagt i Justitsministerens Haand, thi en Lovbestemmelse er mere fast og kunde vanskeligere forandres; hvis den maatte vise sig upraktisk. Vi gik ind paa deres Tankegang. Jeg kan naturligvis ikke dokumentere det af Udvalgsforhandlingerne og maa ikke, selv om jeg kunde, men jeg kan dokumentere følgende: Det ærede Medlem for Varde (S. Sørensen), som maatte overtage Ordføreren ved 2den Behandling, fordi jeg var bleven syg, udtalte (Folketingstidende for 1904—05, Sp. 2996): „Alle de Opdragere, som have sat sig til deres Livs Opgave at bestyre saadanne Anstalter, hvilket selvfølgelig er en meget vanskelig Opgave, have i den Samtale, vi have haft med dem, udtalt, at de ikke holde meget af disse Straffebestemmelser, men lige saa enige vare de om, at legemlig Revselse ikke kunde undværes“. — Den Erklæring afgave de altsaa gennem deres Ordfører. Og ved Siden af Ordføreren optraadte en Kvinde, hvis Navn jeg i Øjeblikket ikke husker — det er ogsaa ganske ligegyldigt —, en Forstanderinde for et Pige-hjem i Lighed med „Hebron“, og afgav paa Forstanderindernes Vegne en Separaterklæring, hvori det sagdes, at selv om de mandlige Forstandere kunde undvære dette Mittel overfor de store Drengene, vilde ingen kvindelig Forstander kunne undvære det overfor de store Piger i 15—16 Aars Alderen. „Jeg vilde“, sagde hun, „ikke en Dag kunne blive paa min Plads, hvis jeg ikke havde i Baghaanden at kunne gribe ind med en alvorlig legemlig Afstraffelse“. Saa bøjede vi os. Den Aften var det ærede Medlem fraværende, han gik udenom, og nu staar han i Folketinget og siger; at han kæmpede forgæves i Udvalget for at stemme Straffen ud! Det er komplet i Strid med Sandheden og klæder ilde, synes jeg. — Det samme kan ses af Bilagene til Betænkningen i Tidenden for samme Aar. I Bilag 2 staar der ogsaa, at Forstanderne have afgivet den Erklæring, at de ville og kunne ikke undvære Legemsstraffe.

Fejlen i „Hebron“ og under lignende Forhold er snarere den, at man tjatslaar, giver en Revselse for Smaating; der falder en Lussing i Ny og Næ. Det er absolut demoraliserende. Den Skole, der har det

System, er uden god Disciplin. Fejlen er ikke, at man har en alvorlig legemlig Straf i Baghaanden, hvis det behøves, men denne daglige Irriteren med Tjatteri, „Visken“ om Ørene. En alvorlig Revselse kan, naar den falder retfærdigt, være en Befrielse for det Barn, som faar den, og er et Nødmiddel til at opretholde den Disciplin, som er ganske nødvendig under alle Forhold, men navnlig paa et saa vanskeligt Sted.

Altsaa, vi Udvalgsmedlemmer — jeg skal ikke nævne flere Navne, det er ganske ligegyldigt, det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) var med og var enig med os — bøjede os for Forstandernes Ønske, tog Strafferegulativet ud af Loven, hvad Justitsministeren for Resten var ked af, og lagde det over i hans Haand, og som ærede Medlemmer kunne se af Betænkningen — jeg kunde godt nævne Stedet, jeg har det liggende her foran mig —, stillede hele Udvalget gennem dets Ordfører et Ændringsforslag, som lød saaledes: „For Opdragelsesanstalter, der ere bestemte for særlig vanskelige Børn, kan Justitsministeriet i et Strafferegulativ give Forstanderen Bemyndigelse til, under betryggende Former, at anvende *Disciplinærstraffe* af videregaaende Art“ — d. v. s. videregaaende end Hustugt, som staar nævnt i første Stykke, og som vel i almindelig Forstand omfatter saadan noget som en Lussing eller en mindre Revselse. Det Ændringsforslag har det ærede Medlem været med til, og dog stod han i Folketinget for nogle Uger siden og erklærede: Jeg kæmpede forgæves i Udvalget mod Strafferegulativet! Det er absolut i Modstrid med Sandheden.

Jeg skal fremføre en hel Del andre konkrete Forhold, som vise, hvor mærkværdig let det ærede Medlem kan tage sig det med strengt at følge Sandheden. I Aktstykkerne findes 179—180 et Brev fra det ærede Medlem til Overretsassessor Schrøder, og deri siger han om et af sine Hovedvidner, Plejesønnen Emil, at denne har fortalt ham (det ærede Medlem), at han (Emil) ofte sad 48 Timer i Arrest og hverken fik vaadt eller tørt. Det skal altsaa Emil have fortalt det ærede Medlem, og det ærede Medlem indberetter det til Schrøder. Men da Emil kommer i Forhøret den 12. September, vidner han, at han en Gang har siddet indespærret i 36 Timer, men kun denne ene Gang saa længe. Det var altsaa ikke i 48 Timer, og Mad fik han ogsaa, men det var ganske vist for lidt. Og han erklærer — jeg maa nok bruge Navnet i Referat —: Sabroe har overdrevet,